

Pamela Kribbe, červen 2014

„Tak to mělo být“, „musí za tím být nějaký vyšší smysl“, „vše je přesně tak, jak má být“.

Poznámky snadno činěné mezi spirituálně nakloněnými. Často jsou tvrzení jako tato, činěny vůči situacím či událostem, které se zdají, že nemají smysl, jsou tragické nebo kruté. Nehody, nemoci, prosté překážky testují náš smysl pro spravedlnost. Proč se mi to stalo, proč se to muselo stát?

Názor, že za vším, co se přihodí, je vyšší řád, božská ruka, která znamená dobro, je uklidňující.

Je to však pravda?

Myšlenka, že vše se děje tak, jak by mělo, je deterministickým pojetím: tvrdí, že existuje vyšší moc, která předurčuje, co se v našich pozemských životech stane. Tato vyšší moc má být Bůh nebo vaše duše či vyšší já. Ať je to cokoliv, tvořivá síla nenáleží vám, ale tomuto vyššímu zdroji. Myšlenka, že my jako lidské bytosti máme svobodnou vůli a můžeme činit svobodná rozhodnutí, je tímto vážně zasažena.

Tak tedy vyvstává paradox: začínajíc spirituálním pohledem na svět, **mnoho lidí považuje svou moc činit volby a převzetí zodpovědnosti za svůj život za podstatu toho, kým jsou**. Pakliže by to nebylo o této moci, celé pojetí vnitřního růstu a transformace by se stalo neplatným.

Zároveň existuje prohlášení,

kteří často zní jako zaříkadlo, že

„vše je tak, jak má být“

, nebo jak říkají jiní:

„vše je v božím řádu.

“

Tyto „potěšující informace“, že vše se skutečně děje tak, jak má, mě udivují a znechucují zároveň. Ze všeho nejdříve je na Zemi ohromné utrpení, které je zřejmé a které se odráží prostřednictvím běžných každodenních novin. V mnoha, mnoha lidských bytostech stejně jako v přírodě je intenzivní utrpení na fyzické, emocionální a spirituální úrovni.

Jak tedy může být vše tak, jak má být

?

!

Za druhé,

je tu zmíněný paradox výše, že svobodná vůle a předurčení nesedí dobře dohromady. To je bod zasluhující si úvahu, pakliže předkládáme, že vše je dobré a v božském pořádku.

Za třetí

, všimla jsem si, že podporování této zprávy jde často spolu s typickou poznámkou lítosti, jistého druhu spirituální povýšenosti, zprostředkovávající něco jako:

„Ach, dítě, vidím, že ještě nechápeš, jsi lapené ve svých příliš lidských pochybnostech, náladách a emocích, existuje však vyšší smysl za vším, co se odehrává a jednoho dne toho budeš také svědkem.

“ Jsem si jistá, že lidé to často myslí dobře, avšak přece jen...

Když jsem se právě vyléčila ze závažné deprese s psychotickými příhodami v roce 2010 a stále jsem bojovala, abych se dohodla s touto strašnou zkušeností, kdosi mi řekl: *„je zcela zřejmé, že jsi tím měla projít a že smyslem toho všeho bylo umožnit ti pochopit lidi s podobnými utrpeními.“*

Na tento podnět jsem nedokázala reagovat, jak jsem popadala dech.

Později jsem však zjistila, že tu ve skutečnosti byly tři vyplývající podněty

:

1.

Deprese je předurčená a nemohla bych jí předejít.

2.

Stala se pro mé vlastní dobro, i když jsem se cítila přílišně.

3.

Spirituální smysl za tím vším byl, že mě to učinilo být lepším učitelem a léčitelem pro druhé. Poslední uvedené tvrzení mě okamžitě povýšilo na mučedníka. To, co se skutečně stalo bylo, že jsem obětovala sama sebe a prošla peklem za záchranu druhých. Ach ne. Jaká lichotka být postavena na takovýto piedestal, mám však podezření, že nahoře na něm je velmi vratká rovnováha.

To, co stojí nad všemi třemi tvrzeními, je velká propast mezi způsobem, jaký jsem cítila ohledně toho, co se mi stalo, a „skutečnou“ spirituální pravdou. To, co jsem pociťovala pregnantně za špatné, bylo „skutečně“ dobrou věcí. To, čeho jsem se chtěla ze všeho nejvíc vyvarovat, bylo být „opravdu“ předurčena a to, co jsem prožívala jako své osobní soudní líčení během depresí, bylo „skutečně“ něco, co jsem na sebe vzala, abych se stala lepším učitelem a léčitelem. Vztek, smutek a hrůza, kterou jsem poté cítila ohledně toho, co se mi stalo, byly jednoduše pro mé ego, které se nemohlo odevzdat vyššímu řádu věcí, bouřlivé. Tento příklad ukazuje obecnou linii úvah, která může být aplikována na mnoho různých situac

í.

Obecná tendence je pohlížet na události či situace, které se zdají na první pohled hrozné, tragické nebo absurdní, a pak je uhladit s pomocí spirituálního názoru, že „ věci jsou vždy přesně takové, jaké mají být“, nebo „že existuje božský řád řídící události a tudíž je na hlubší úrovni vše v pořádku.“

Co dělat s tímto typickým přístupem uhladit věci? Pojetí, že vše je předurčené a vyvíjí se dle boží vůle, nemůže být vyvráceno logickými důvody.

Je to nevyvratitelné metafyzické tvrzení,

které nemůže být překroucené (nebo uznané!) empirickým důkazem.

Nicméně je v konfliktu s naším hlubším pociťovaným pocitem, že jsme schopni ovlivňovat naše životy a že máme svobodnou vůli a moc si volit.

Pojetí, že „

vše je dobré takové, jaké je“

nebo

„vše je takové, jaké má být“

je v konfliktu s tím, jak se cítíme v každodenním životě.

Kdykoli je spirituální názor zjevně v rozporu se zdravým rozumem, s našimi každodenními pocity, zvedá to pro mě červenou vlajku.

Věřím, že skutečná spiritualita je vskutku slučitelná s našimi přirozenými instinkty a intuicí. A co víc, věřím, že prostřednictvím našich přirozených pocitů se dokážeme spojit se svými dušemi.

Více než mysl a ideologie, které vytváří,

je to srdce, centrum našich pocitů a intuice, které vytváří bránu ke spirituální pravdě

. Kdykoli existuje velká propast mezi tím, co cítíte pro sebe opravdu jako dobré a pravdivé a co tvrdí spirituální učení, že je dobré a pravdivé, si já vždy vybírám ve prospěch lidských pocitů

jakožto řádného měřítka. Ovzduší samolibé nadřazenosti, s kterým jsou často činěny neintuitivní spirituální nároky taktéž nepomáhají.

Co ale potom? Když nejsou věci předurčené, když neexistuje žádný vyšší smysl za vším, co se děje, je život jen pouhou hrou náhod? Není tu žádný větší příběh, smysl toho všeho? A pokud je to všechno svobodné a otevřené a vy stále věříte v Boha, proč Bůh dovolí tolik bolesti a utrpení, jaké je pak vysvětlení?

Ráda bych tvrdila, že existují spirituálně smysluplné důvody, proč se věci dějí, tak jak se dějí, to však neznamená, že to, co se děje, je dobré a správné.

Existuje smysl

pro všechno, ale to nezahrnuje, že by se to mělo stát.

Mým tvrzením je, že existuje rozdíl mezi uznáním a spirituální logikou za událostmi, které se odehrávají a za vírou v předurčení.

V našich životech opravdu existují spirituální zákony, nejsou však v rozporu s naší svobodnou vůlí.

Abych objasnila, co tím myslím, aplikujme to na příkladu výše. Má deprese byla jasně způsobena strachy a negativními přesvědčeními uvnitř mě.

Věřím, že to náleží k záměru mé duše přinést v určitém okamžiku tyto strachy a negativní přesvědčení na povrch do mého vědomí, aby mohly být vyléčeny

. To však neznamená, že věci se měly dít přesně tak, jak se děly, nebo že jsem neměla žádnou volbu, co se v mém životě odehrávalo. Jasně si vzpomínám, že než se mě zmocnila tato deprese (a musela jsem být hospitalizována),

obdržela jsem několik signálů,

zvláště od mého těla, které mi ukazovaly, že jsem velmi stresovaná a měla bych zastavit.

Neudělala jsem to a to nebylo předurčené

. Existuje vysvětlení pro fakt, že jsem nejednala na základě svého intuitivního tušení a signálů těla: bála jsem se pochybení, bála jsem se říci „ne“ lidem, protože jsem si cenila jejich uznání a bála se odmítnutí. To vysvětluje, proč jsem nezapojila brzdy včas.

Nicméně, i když tu měly jasné důvody místo, byla to stále moje volba

Samotný fakt, že jsem si byla vědoma těchto signálů a tušení, ukazují, že tu byl prostor pro volbu.

Z pohledu do minulosti jsem tedy učinila nějaká špatná rozhodnutí. Nyní je k ničemu nekonečně se obviňovat ohledně méně příznivých rozhodnutí, které jsem učinila v minulosti. Vyčítání nelítostným způsobem dává vzniknout pocitům viny, které jsou destruktivní a kontraproduktivní (mluvím zde z osobní zkušenosti). Soudit se není příliš prospěšné. Nicméně říci, že jsem si nemohla jakkoli pomoci, neboť se to tak mělo přihodit, znamená jít do druhého extrému. Je to čisté popření.

Nejde se vyhnout faktu, že jsem mohla učinit jiná rozhodnutí

Nejlepší způsob, jak se poohlédnout zpět, je s očima soucitu a mírnosti.

Tím, že k sobě budete soucitní, uznáváte, že jste chybní lidská bytost, a ve skutečnosti je pak mnohem snazší učit se ze svých chyb. Když si dokážete odpustit, uvidíte úskalí minulosti jako smysluplné lekce, které vám umožnily získat vhled a učinit lepší volby v budoucnu. Takto se mohou tragické situace stát smysluplnými a mající význam nikoli proto, že jsou vnitřně dobré nebo žádoucí (často nejsou), ale protože jste připraveni se z nich učit a dokonce být jimi transformováni.

Zdali je něco spirituálně smysluplné, není určené objektivními událostmi jako takovými,

ale způsobem, jakým to zakoušíte a interpretujete.

Takto mohou být svobodná vůle a jistý stupeň předurčenosti sladěné. Představte si, že vaše duše chce žít v tomto životě prostřednictvím jistých zkušeností

. Proto si vaše duše vybrala být konfrontována s jistými výzvami, které byly **jaksi před-programovány** do vašeho života.

Jistí lidé, se kterými se setkáváte, různé příležitosti nebo překážky, které vám přichází do cesty, mohou být opravdu připravené předem

Klíčová otázka nicméně zní, jak, jako člověk se svobodnou vůlí, odpovíte na tato setkání a situace a do jaké míry odhalíte smysl a účel v tom, co se vám děje.

To není určené a je to základním smyslem vaší duše, pojmout lekce tkvící ve výzvách s láskou a přijetím. Takto činíte jiné volby v budoucnu a ve svém životě přitahujete více pozitivních setkání a situací, vylučující potřebu čelit stále znovu stejným výzvám.

Často je velmi těžké odpovídat na nejzávažnější výzvy v životě s důvěrou a přijetím. Proto říkám, že je to základním cílem vaší duše. Často je to velký boj poznat hodnotu hlubokých zkušeností ztráty, bolesti nebo odmítnutí. Odpor nebo zoufalství jsou normální a velmi lidské.

Přesto věřím, že je to pro nás nejhlubší pozvání duše: přijmout i tu nejtemnější část našich životů a nás samých s pochopením a vřelostí.

Ne proto, že je to

„dobré takové, jaké je“

, ale proto,

že přijetí a fungování je jediná cesta ven. Je to jediná cesta do světla.

Když jsem byla uprostřed svých psychotických depresí, neprožívala jsem žádný smysl nebo význam toho, čím jsem procházela.

Pro

mé milované to byla také noční můra. Byla jsem nakonec vzata do psychiatrického oddělení nemocnice proti své vůli. Tam se začalo mé zotavování.

Poté, co jsem se zotavila, jsem zjistila, jaké to je, když hluboké utrpení přináší ovoce.

Jakmile jsem se obrátila do světla a chtěla znovu žít, zažila jsem hlubokou radost a všimla si hojnosti ve svém životě jako nikdy předtím.

To, co bylo předtím bráno jako samozřejmé, se stalo zdrojem zázraku a hluboké vděčnosti.

Někdy jsem chtěla jen tak zastavit před domem při návratu z obchodu a jen žasnout nad faktem, že je pro mě na Zemi místo, kde mohu žít s dvěma nejvíce milovanými lidmi, s mým manželem a dcerou. Žasla jsem nad úžasnou péčí a podporou, kterou mi dávali lidé kolem, dříve známí se stali důvěrnými přáteli. Nejen úplné zhroucení, které psychóza přináší, mi dalo nové uvědomění toho, co jsem dříve brala za samozřejmost, dalo mi to taktéž nějaké trvalé vhledy, které mi nyní pomáhají žít můj život s menším strachem a větším naplněním. O pár let později jsem napsala knihu o mé temné noci duše, která mi pomohla integrovat celou zkušenost plněji a s přínosem ohlédnutí se zpět. Po publikování této knihy (v holandštině – doufám, že na konci tohoto roku i v angličtině), jsem obdržela dopisy od lidí, kteří se v mém příběhu poznali a cítili podporu a útěchu.

Tak moje temná noc duše získala smysl.

Postupně se tato děsivá zkušenost jevila v jiném světle, v léčivém a smysluplném světle.

Nicméně to neznamená, že se to tak „mělo stát“ nebo že to byla „opravdu“ dobrá věc.

Je vše tak, jak by mělo být? Je to dobré takové, jaké to je? Ne! Na Zemi je spousta tragédie a

utrpení. **Věřím, že přitahujeme nějaké negativní situace do svých životů, abychom si uvědomili negativitu uvnitř nás** (vztek, strach, nedůvěru). Tyto situace mohou být z části před-určené. **Smysl za těmito výzvami však je ten, že činíme různé volby v budoucnosti, abychom mohli propustit negativitu a přestat ji do svých životů přitahovat.**

Bolestivá nebo tragická situace není doopravdy dobrá nebo hodnotná. Stane se jí pouze tehdy, když mají lidé odvahu a jasnost mysli nalézt v ní smysl a být jí transformováni.

Máme na výběr, jak odpovíme na to, „co je“.

Máme potenciál transformovat negativitu a bolest našim vnitřním postojem a učinit život lehčím a radostnějším pro nás i pro ostatní.

To je skutečným smyslem spirituality.

Vyšší řád, který tak zoufale hledáme za vnějšími událostmi v našem životě, neleží mimo nás. Potřebujeme ho tvořit sami: to je naším posláním jakožto svobodných dětí Boha.

© Pamela Kribbe 2014

www.jeshua.net

Překlad: Denisa Vaňková

www.jeshua.cz